

## Седемдесет и втора глава

Този ден, дваيسетия от пристигането ни в Ранкодом, беше пълен със събития, които бяха важни за нас, пришълците, и новото ни село.

Сутринта, докато учех своите нови ученици да четат и пишат по-добре, в една част от светещата ми плоча се появи Блавор и ми каза, че вече е готов да сключи изгоден договор за купуване на житно питие. Той беше докарал още един летящ кораб с градива, необходими за строежа на новото ни селище, и докато се разговарваше корабът, беше отишъл до стария склад край Ранкодом, който ни беше даден под наем от съвета на Ранкодом. Там Блавор се беше убедил, че подготовката на построението за правене на житно питие върви, както беше предвидено, дори по-бързо, а количеството на складираното житно зърно беше надхвърлило очакванията не само на Блавор, но и на жътварите, които бяха разбрали, че тази година жътвата щеше да е по-богата от предишните няколко години.

Заедно с жътвата в нашия стар свят, в полето, където съветът на Ранкодом ни беше дал земя, вървеше сеитба на житните ниви, от които очаквахме да приберем още повече жито, което да ни стигне за храна и за правене на големи количества житно питие за продажба.

Блавор беше видял една опитна нива, където бяхме посели жито още в първите дни след пристигането ни в Ранкодом, и беше останал много доволен, защото се беше уверил и в това, че на земята на Ранкодом може добре да вирее житото. Освен това, времето в Ранкодом никога не ставаше много студено и нямаше опасност житото да

измръзне. Дори в планината край Ранкодом не беше много студено и рядко падаше много сняг, според Винко Станс. Той ми беше казал, че само по високите била и върхове на планината може да се види сняг и че онези, които обичат да се пързаят с шейни и ски отиват високо в планината, където са построени селища, в които хората могат да отседнат, когато отидат в планината, за да си починат след продължителен труд. Тези селища бяха близо до снежните пързалки, по които мъже, жени и деца се спускаха с шейни и ски, и много се радваха.

Когато дойде пладне, малко преди да освободя учениците си за почивка, на светещата ми плоча се показа Винко Станс и ми каза, че той и жупанът са готови да отидат на летящия кораб на Блавор, където жупанът и Блавор щяха да подпишат изгодния договор за продажба и купуване на житното питие. Винко Станс ме помоли да освободя учениците си за този ден, защото предпочиташе и аз да присъствам при сключването на договора.

След малко пуснах учениците си и им казах след пладне да изпълняват по домовете си няколко задачи за преразказване, а да дойдат в училището на другата сутрин. Усетих, че останаха доволни, защото задачите, които им давах в училището, бяха по-трудни и учениците не бяха много спокойни, тъй като времето, което имаха за изпълнение на задачите, беше недостатъчно.

Когато учениците си заминаха, дойде Винко Станс и ме откара със самоходната си талига до мястото, където щеше да се строи новото ни село. Над него пак висеше огромният летящ кораб на Блавор, от който се разтоварваха градива, необходими за строежа на новото ни село.

Видях колко много градива се бяха натрупали. Всички те щяха да послужат при изграждането на новите

къщи и други сгради. Вече полето, което бяхме видели първоначално и където щеше да се строи новото ни село, беше отрупано с множество купчини с най-различни градива, необходими за построяването му.

Сред тези купчини се движеха големи и малки самоходни талиги, сновяха различни хора, като се започне от мъжете и жените, които правят чертежи, та се стигне до мъжете, които разтоварваха самоходните талиги с големи скрипци, поставени върху самоходни талиги.

На някои места, където щяха да се строят къщите, големи самоходни талиги, подобни на тези със скрипците, които вместо кука имаха голяма лопата, копаеха ями, на дъното на които щеше да се започне строежът на къщите и така те щяха да имат и по един подземен кат.

Ние с жупана гледахме удивени как бързо копаеха тези самоходни талиги. Жупанът доволно клатеше глава и поглеждаше ту към една, ту към друга яма. В някои от ямите, които бяха готови, имаше много мъже, които поставяха странни сечива. На едно място видяхме, че на една къща основите вече бяха готови. Те не бяха иззидани от много камъни, а от един цял, който не знаех откъде беше взет и кой го беше издялал по такъв начин.

Жупанът ми каза, че това не е камък, а нещо, което жителите на Ранкодом познавали отдавна, дори и в нашия стар свят преди столетия старите римляни го използвали.

След като разгледахме мястото, където вече се строеше новото ни село, на светещата ми плоча се показа Блатор и ми каза, че вече е готов за сключване на договора. Зад него видях Физор Апс, която Винко Станс ми беше представил като своя жена.

Аз, жупанът и Винко Станс заставахме под летящия кораб на Блатор и бяхме пренесени на кораба така, че в него се появихме от нищото. Стаята, в която се появихме,

беше същата, в която се водеха преговорите за сключване на договора за продажба и купуване на житно питие.

Блавор ни поздрави и ни покани да седнем около голямата кръгла маса в средата на стаята. Той отново ни каза, че е готов да сключи изгодния договор за купуване на житно питие, защото се убедил, че жътвата върви много добре и че поставянето на построението за правене на житно питие в стария склад край Ранкодом е според предвижданията му, дори по-бързо.

Жупанът каза, че също е готов да обсъди с Блавор изгодното предложение, което ще ни даде Блавор.

Отначало Блавор предаде една голяма сума пари, получени от продажбата на водача на разбойниците. С тези пари можеше да се търгува както на Мундо Майс, така и на Алтре Мунс. Винко Станс ми беше казал, че на Алтре Мунс можело да се плаща и без пари, а само с някакви нареждания чрез светещите плочи, но на мен не ми стана ясно.

След това Блавор предложи изгодната си цена за купуване на житното питие. Винко Станс възкликна учудено, когато чу изгодната цена на Блавор:

- Нали каза изгодна цена? - попита Винко Станс.

- Това е изгодна цена – отговори Блавор.

- Тази цена не ми се струва изгодна за нас – каза

Винко Станс.

- Напротив – не отстъпваше Блавор, - дори е много изгодна.

- Вярно е, че не разбирам много от търговия – започна Винко Станс, - но разбирам, че тази цена не е изгодна за нас. Вече проверих какви са цените на житното питие. Ако искаш да сключим изгоден договор, той трябва да бъде изгоден и за двете страни.

- Изгоден е – упорстваше Блавор. - Щом ти казвам,

че е изгоден, трябва да ми имаш доверие. Цените, които си научил, са крайни, след като са минали през много посредници.

- Цените, които научих, бяха на твоето търговско сдружение – отсеке Винко Станс.

- И кой ти ги каза? - скочи Блавор.

- Никой – спокойно отговори Винко Станс. - Видях ги на светещата плоча, ти си ги поставил на едно място, за да се хвалиш колко ниски са цените ти без посредник.

- Нали и аз трябва да живея от нещо? - започна да отстъпва Блавор.

- Да, но ти ни предлагаш цена три пъти по-ниска от твоята – каза Винко Станс, - значи искаш да имаш печалба двойно по-голяма от това, което ще платиш за житното питие. Освен това, ние не можем да си покрием разходите за построението, за наема и за жътвата. Ще ни трябва двойно повече средства, за да можем и да заплатим на хората, които са работили, а също и на хората, чието е житото.

- Те нямаше да вземат нищо, ако не бях се появил аз – отговори Блавор, - но добре че си ми внук, затова ще ви направя отстъпка и наистина ще ви предложи изгодна за вас и за мен цена. Трийсет стотни печалба напълно ме задоволява.

И така, Блавор наистина се съгласи да подпише изгоден договор за продажба и купуване на житно питие, като прие предварително да заплати половината от сумата, за да може да се плати наемът за склада и за останалите разходи по правенето на житното питие.

